

[Nina Andersen.]

det fastslås, at adoptanten er forpligtet til at forsørge adoptivbarnet som sit eget og ikke har krav på noget bidrag fra barnets virkelige forældre. Desuden foreslås det, at adoptivbarnet og dets livsarvinger arver og arves af adoptanten og af dennes slægt, som om det var adoptantens eget barn. Endelig foreslås det, at det arveretlige forhold mellem adoptivbarnet og dets virkelige slægt bortfalder ved adoptionen. Her ved overskærer man altså reelt forbindelsen mellem barnet og dets virkelige slægt, og man forankrer adoptivbarnet i adoptantens slægt. For mig at se er formålet hermed at fastslå varigheden og betydningen af en adoption og at skabe en sikkerhed for det barn, som adopteres.

Mit parti er principielt enig i, at dette er den rigtige adoptionsform. Af den kommission, som har beskæftiget sig med ændringer på dette område, er det foreslået, at der ved siden af den stærke adoption skulle gives mulighed for efter særskilt begæring at få en bestemmelse ind i adoptionsbevillingen om, at adoptivbarnet og dets livsarvinger bevarer arveretten efter den naturlige slægt og omvendt — det er det forhold, som gælder i øjeblikket, og som er blevet kaldt den svage adoption. Dette forslag fra kommissionens side har justitsministeren ikke optaget i lovforslaget.

Der har været megen diskussion om, hvorvidt det var rigtigt at udelukke muligheden for en svag adoption, og selvom jeg principielt er tilhænger af den stærke adoption, kan jeg godt se, at der vil kunne opstå vanskeligheder, når det drejer sig om adoption i ret op- og nedstigende linie, og jeg vil derfor finde det rigtigt, at man ser på det problem i det udvalg, som jeg ved forhandlingernes slutning vil foreslå nedsat; men jeg synes altså, at man skal beskæftige sig med det i det begrænsede omfang, som jeg her har nævnt.

Må jeg i denne forbindelse sige, at jeg synes også, det ville være rart, om vi i udvalget, om ikke før, kunne få oplysning om, hvorvidt antallet af familieadoptioner i procent af alle adoptioner er større i dette land end i andre lande. Det er jo ca. 40 pct. her i landet. I England har man udelukkende den stærke adoption, i Norge har man valgmulighed mellem stærk og svag

adoption, men den sidste anvendes i meget ringe omfang. Det, som jeg synes kunne være interessant at vide, er, om procenten af familieadoptioner i disse to lande er lavere end her.

Der er en anden ting, som jeg synes man skal have opmærksomheden henvendt på, når man beskæftiger sig med den stærke adoption, og det er, at hvis den gennemføres, vil en adoption fremtidig ikke blot være en sag, der angår det ægtepar eller den person, som ønsker at adoptere et barn, men det vil betyde en forandring i familien som sådan, når en adoption finder sted. Jeg vil tro, at i de allerfleste tilfælde betragter hele familien også i dag et adoptivbarn som en ny tilvækst til familien med alle de pligter og rettigheder, som dette indebærer, og jeg vil også tro, det i fremtiden vil være sjældent, at en familie vil betragte det som et ubilligt indgreb i de naturlige familiemedlemmers arveret, at et barn adopteres ind i familien efter reglerne for den stærke adoption; men jeg vil dog mene, at den alvor og de mange overvejelser, der skal til, inden man beslutter sig til en adoption, nu yderligere vil forstærkes. De nye bestemmelser vil naturligt foranledige, at de, som har planer om at adoptere et barn, taler indgående med familien om det. Jeg tror, det vil være en fordel, fordi der derved vil blive en slags familieansvar for adoptionen.

Må jeg i denne forbindelse sige, at jeg kan godt forstå, justitsministeren vil udskyde den nævnte kommissions forslag om, at spørgsmålet om ændring af loven af 1914 om medvirken ved anbringelse af børn tages op til overvejelse, indtil der er taget stilling her i folketinget til det lovforslag, vi behandler. Det er imidlertid min opfattelse, at hvis lovforslaget gennemføres med den stærke adoption, vil det være nødvendigt at foretage ændringer i 1914-loven. De undersøgelser, der foretages såvel af adoptanternes forhold, herunder deres milieu, som af adoptivbarnets fysiske og psykiske muligheder, bør være meget indgående, og de kræver en indsigt, som ikke forlanges i den nuværende lov om medvirken ved anbringelse af børn.

Jeg vil senere sige nogle ord om det, der foreslås i lovforslaget vedrørende ophævelse af adoptionsforholdet, såfremt adoptiv-